

Pieseň:

Vzývanie k Duchu Svätému:

Duchu Svätý, spolu s Pannou Máriou ťa prosím:

Vylej na mňa všetky svoje dary.

Vylej na mňa dar lásky, aby som miloval Boha nadovšetko a blížneho ako seba samého.

Vylej na mňa dar múdrosti, aby som vo všetkom,

čo robím a myslím, čo cítim a plánujem,

myslel, rozhodoval sa a konal vždy v tvojom mene a v tvojom svetle.

Vylej na mňa dar rady, aby som svojím poznaním a svojimi slovami

vedel s láskou pomáhať tým, čo ma prosia o radu.

Daj, aby každé moje slovo bolo svetlom pre druhých.

Duchu Svätý, Duchu Ježiša, daj mi dar sily, aby som

zvíťazil v každej skúške a plnil vždy Otcovu vôľu,

najmä vtedy, keď to bude pre mňa ťažké.

Duchu sily, posilňuj ma vo chvíľach slabosti.

Duchu Svätý, Duchu života, rozviň vo mne Boží život,

ktorý som tvojím prostredníctvom dostal už v lone matky a pri svätom krste.

Duchu Svätý, ty Boží oheň, zapál v mojej hrudi plameň lásky,

aby z nej zmizli všetky tmy a ľady hriechu.

Duchu Svätý, Duchu uzdravenia, uzdrav vo mne všetko, čo je ranené,

a daj, aby rástlo vo mne všetko, čo sa vo mne ešte nerozvinulo.

Duchu Svätý, zostúp na mňa s darom pokoja,

aby som vedel byť vďačný aj za najmenšie veci.

Osvieť ma, Duchu Svätý, aby som vedel vzdávať vďaky aj za kríže a ťažkosti.

Duchu Svätý, osvieť ma svetlom pravdy,

aby som vždy žil v pravde lásky, pokoja a spravodlivosti.

Pomáhaj mi, aby som tak žil nielen slovami, ale najmä skutkami.

Duchu Svätý, Duchu modlitby, nauč ma modliť sa.

Očisť moje srdce, aby bolo hodné stretávať sa s tebou

a vždy si našlo čas na modlitbu.

Duchu Svätý, ty sa modli vo mne a volaj so mnou: „Abba, Otče!“

Daj mi milosť, aby som sa modlil srdcom.

Duchu Svätý, oslobod' ma od všetkého, čo ma tlačí,

aby moje srdce bolo ako kvet, ktorý sa rozvíja, rastie a prináša hojné ovocie.

Panna Mária, vypros mi milosť, aby ma Duch Svätý naplnil

a pokračoval vo mne v diele, ktoré začal v tebe,

aby jeho pomocou rástlo Božie Slovo aj vo mne. Amen.

Zamyslime sa dnes nad symbolmi svätých Arnolda Janssena a Jozefa Freinademetza:

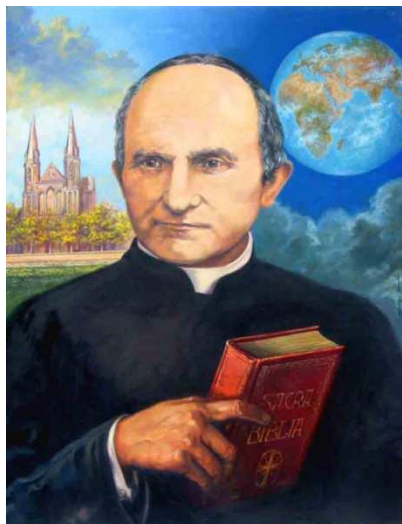
Počas slávnostného obradu svätorečenia v roku 2003 viseli na bazilike sv. Petra portréty svätcov – Arnolda Janssena a Jozefa Freinademetza. Obidvaja majú svoje ruky pri srdci a držia v nich symboly ich duchovnej cesty. Sv. Arnold drží Sväté písmo a sv. Jozef misijný kríž.

Božie Slovo bolo pre sv. Arnolda skutočne základným pilierom jeho spirituality. Z tohto dôvodu nazval svoju prvú rehoľnú spoločnosť „Spoločnosť Božieho Slova“ a zveril jej ako hlavnú úlohu „*ohlasovanie Božieho slova vo svete*“.

Na obrazoch s portrétmi svätcov možno vidieť aj ďalšie symbolické prvky. V pozadí Arnoldovho portrétu na jednej strane vidno jeho prvý misijný dom v Steyli a na druhej strane zemeguľu. Tieto tri symboly – Biblia, misijný dom v Steyli a svet znázornený zemeguľou – tvoria v obraze neviditeľný trojuholník, ktorý je symbolom aj Najsvätejšej Trojice. Arnoldova tvár má

upriamený a prenikavý pohľad, vyjadrujúci jeho neustále snahy o hľadanie Božej vôle a rozpoznanie znamení doby.

V pozadí Jozefovho portrétu vidno takisto dva symboly, doplňujúce kríž držaný v rukách. Vľavo je jeho rodný dom v Južnom Tirolsku a napravo čínska pagoda. Z tohto domu odišiel raz a navždy a svoj život daroval ako misionár Číne. Aj v tomto prípade kríž, rodný dom a čínska pagoda tvoria neviditeľný trojuholník. Jeho pohľad je upriamený do diaľky, čím vyjadruje svoju misijnú túžbu a pripravenosť plniť Božiu vôľu, a to aj za cenu nesenia kríža. V skutočnosti život sv. Jozefa v Číne bol poznačený obetami a utrpením. Kríž je najvýraznejším symbolom života Tirolčana, ktorý sa stal Číňanom medzi Číňanmi. Biblia a kríž – symboly a poslanstvo našich svätých.

Božie Slovo a chudobní

Pre obnovu Cirkvi a nás samých sú dôležité tiež tieto dva aspekty: Návrat k Božiemu slovu a služba tým, ktorí nesú kríž – núdznym a chudobným. Sú to akoby dva dary Ducha pre dnešnú dobu. Sväté písmo a kríž tu hrajú významnú úlohu ako dva oporné body, pretože Sväté písmo nie je knihou na štúdium, lež knihou modlitby. V modlitbe nás Božie slovo oslovuje skôr, než naše slovo oslovuje Boha. Bez modlitby niet kresťanského života a ani misijnej činnosti.

Kríž – a aj sám Ježiš – nás vedú k chudobným. „Prednostná láska k chudobným je zvláštna forma prvenstva v preukazovaní kresťanskej lásky, ako o tom svedčí celá cirkevná tradícia. Pápež František hovorí: „Ísť k chudobným neznamená, že sa musíme stať bedármi! Nie! Znamená to, že máme ísť k Ježišovmu telu, ktoré trpí.“

Vyvolenie slabých nie je rozhodnutím naším, lež Božím. „Čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných; Boh si vyvolil, čo je v očiach sveta neurodzené a opovrhované; áno, vyvolil si to, čo nie je, aby zmaril to, čo je, aby sa nik pred Bohom nevystatoval“ (1 Kor 1,27-29). V knihe Exodus sa Boh zjavuje Mojžišovi ako Boh, ktorý počuje volanie svojho ľudu. „Dobre som si všimol útrapy svojho ľudu v Egypte. Počul som jeho volanie o pomoc pod údermi poháňáčov a viem o jeho bolestiach. Preto som zostúpil, aby som ho vyslobodil“ (Ex 3,7.8). Boh to však nerobí sám, lež prostredníctvom tých, ktorých si na túto úlohu povolal.

Ježiš pokračuje na tejto ceste prednostnej lásky voči chudobným. Prišiel „zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúsených srdcom“ (Lk 4,18).

V našom každodennom živote sme aj my dnes jeho vyslancami. Môžeme sa cítiť nepripravení pre misiu, ale Pán nám však dáva odpoveď „Neboj sa, veď som s tebou“ (Jer 1,8).

Modlitba a kríž, Biblia a chudobní sú neodmysliteľné dvojice na ceste nasledovania Krista.

Uvažujme a modlime sa týmito krátkymi výrokmami zo svätého Písma. Oni sú adresované pre nás všetkých.

Chvíľa na tichú modlitbu

Príbeh: Chod' do celého sveta

Vo chvíľach ticha – či už je to vo dne alebo v noci – odrazu začujem plač z kríža, ktorý ma dojíma. Keď som ho počul po prvýkrát, vyšiel som z domu, aby som zistil, odkiaľ prichádza. Rozhliadol som sa a našiel som ukrižovaného človeka. „Dovoľ mi, aby som ťa sňal z kríža,“ povedal som a pokúsil som sa vytiahnuť klince z jeho nôh. Ale on mi odpovedal: „Nechaj ma tam, kde som, pretože nezostúpim z kríža, kým sa všetci muži, ženy i deti sveta nestretnú pred mojím krížom, aby ma z neho oslobodili.”

Na to som mu povedal: „Ale, ako môžem uniesť tvoj plač? Čo môžem pre teba urobiť?“ A on na to: „Chod' do celého sveta a povedz všetkým, aby to vedeli, že jestvuje muž pribitý na kríž.“
/Fulton Sheen/

Krížová cesta podľa evanjelistov

Úvodné zamyslenie

Najznámejšia posledná pozemská cesta. Pre mnohých stála veľká životná inšpirácia, pre iných nepochopiteľné zlyhanie. Je to cesta, ktorá stále delí ľudí na ochotných nasledovať Krista, alebo sa mu vyhnúť a ísť svojou cestou. Nad uvažovaním tejto krížovej cesty nášho Pána, nás budú sprevádzať nielen záznamy štyroch evanjelistov, ale aj evanjelium podané rukou umelca. Vydajme sa na túto cestu so svojím srdcom aj myslou.

1. zastavenie – Posledná večera

V prvý deň nekvasených chlebov prišli učeníci k Ježišovi a opýtali sa: „Kde chceš, aby sme ti pripravili večeru veľkonočného baránka?“ On im odpovedal: „Chod'te do mesta k istému človekovi a povedzte mu: Majster odkazuje: Môj čas je už blízko. U teba budem sláviť veľkonočnú večeru so svojimi učeníkmi.“ Učeníci urobili, ako im Ježiš prikázal, a pripravili veľkonočnú večeru. (Mt 26, 17-19)

S týmto odkazom odišli dvaja Ježišovi učeníci k majiteľovi domu, ktorý mal pripraviť všetko pre veľkonočnú večeru Majstra a Dvanástich. Odišli a všetko súhlasilo. Vyzeralo to ako vopred dohodnutá objednávka. Ale čo by sa bolo stalo, keby tento človek nebol súhlasil? Čo by urobil Ježiš?

Pravdepodobne vedel ku komu posielal svojich učeníkov, takže sa mohol úplne spoľahnúť. Aj dnes posielal Pán svojich učeníkov s rovnakou požiadavkou: „Priprav dom, u teba budem večerať.“ Je náš dom – teda naše srdce pripravené prijať Ježiša a byť s Ním?

Má v nás Ježiš istotu, že ho neodmietneme? Alebo si myslíme, že stále máme čas?

Ježiš o svojom čase povedal, že je krátky a že je už blízko. Ďalšia prosba sa už nemusí zopakovať.

Pane, priprav z nášho srdca večeradlo pre teba!

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

2. zastavenie – Ježiš v Getsemanskej záhrade

Po večeri prišiel Ježiš s učeníkmi na miesto, ktoré sa volá Getsemani a povedal im: „Sadnite si tu, kým odidem tamto a pomodlím sa.“ Vzal so sebou Petra i dvoch Zebedejových synov a začal pociťovať zármutok a úzkosť. Vtedy im povedal: „Moja duša je smutná až na smrť. Zostaňte tu a bedlite so mnou.“ (por. Mt 26, 36-38)

Po nezvyčajnej večeri s rozpačitým umývaním nôh, nasledovala ťažká modlitba v záhrade plnej olív. Ježiš si znovu so sebou zobral tých istých učeníkov, ktorí boli svedkami jeho premenenia. Aj teraz tí istí, keď videli svojho Pána skl'účeného, znovu zaspávali. Peter, Jakub a Ján sa stali obrazom každého z nás. Nikto z ľudí totiž nie je schopný tu na zemi naplno vnímať Božiu slávu, ale ani pochopiť Božie utrpenie. Preto z tmy Getsemanskej záhrady neustále dolieha Ježišovo volanie až k nám: „Bdejte a modlite sa!“

Aj náš duch je ochotný, ale telo slabé, sklame nás. Bdejme a modlime sa, aby sme neprišli do pokušenia (por. Mt 26,41).

Pane, tak ako si vtedy prosil učeníkov, aby zostali a bedlili s tebou, dnes prosíme my teba: Zostaň s nami, lebo aj naše duše bývajú niekedy smutné až na smrť!

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

3. zastavenie – Judášova zrada

Kým ešte Ježiš hovoril k trom učeníkom, prišiel Judáš, jeden z Dvanástich, a s ním veľký zástup s mečmi a kyjmi od veľkňazov a starších ľudu. Jeho zradca im dal znamenie: „Koho pobožkám, to je on. Toho chyt'te!“ Hneď na to pristúpil k Ježišovi a povedal: „Bud' pozdravený, Rabbi!“ A pobožkal ho. Ježiš mu povedal: „Priateľ môj, načo si prišiel?“ Tu pristúpili, položili ruky na Ježiša a zmocnili sa ho.“ (por. Mt 26, 47-50)

Ktovie, komu v tej chvíli viac bilo srdce, či zradenému Učiteľovi alebo zrádzajúcemu učeníkovi?! Napriek búšiacemu srdcu v hrudi, si Judáš zachoval svoju excelentnosť v zrade:

- žiadne zhodenie Ježiša na zem, ale bozk,
- žiadny nenávisťný pokrik, ale pozdrav,
- žiadne hanlivé oslovenie, ale čestný titul – Rabbi!

Tentoraz však naposledy.

Od tej chvíle už nebola možnosť znovu ho osloviť, ani pobožkať, ani vysvetliť, ani poprosiť – všetko sa nepochopiteľne ponáhľalo a akosi rýchlo sa ponáhľal aj jeho život. Takto skončil zradca skutočného Života. Judáš dodnes mnohým dáva, ako zničiť život. Znovu excelentne ukazuje, koho sa treba zbaviť, koho chytiť, odsúdiť a zničiť. Nakoniec v zúfalstve zničiť aj seba.

Pane, daj nám byť viac vnímavými na tvoje znamenia, ako na znamenie Judáša. Nech sa nestávame zradcami bratov a sestier, ale nech ti zostávame verní dnes i v hodine smrti.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

4. zastavenie – Ježiš pred veľradou

Keď Ježiša zajali, odviekli ho k veľkňazovi Kajfášovi, kde sa zhromaždili zákonníci a starší. Veľkňazi a celá veľrada zháňali krivé svedectvo proti Ježišovi, aby ho mohli usmrtiť. Nenašli ho však, hoci prišlo mnoho falošných svedkov. (Mt 26, 59-60a)

Je neuveriteľné, aké neúnavné dokáže byť zlo. Do svojej práce dokáže zapojiť a zjednotiť mnohých. Evanjelista Matúš zaznamenal, že celá veľrada a obidvaja vtedajší veľkňazi celú noc hľadali niečo, čo by Ježiša usmrtilo. Nenašli. Bola to napätá chvíľa pre všetkých. Čas sa nemilosrdne míňal a žiadne vhodné obvinenie neprichádzalo do úvahy. Skutočne patová situácia: najprv zatknutie a potom hľadanie obvinenia. Zlo je už raz také – od samého začiatku nemá logiku, preto nemôže počítať s víťazstvom, lebo počíta iba so smrťou. Zlo vždy stálo a stojí v opozícii voči Bohu, ktorého človek nazval absolútnym Dobrom. Všimnite si Dobro aj z Ježišovho postoja pred veľradou:

Zlo obviňuje, Dobro vysvetľuje.

Zlo stráca trpezlivosť, Dobro všetko znáša.

Zlo posielala na smrť, Dobro daruje život.

Takéto je Dobro a takéto je Zlo.

Ktoré z nich sa stane naším spolupracovníkom v najbližších dňoch života?

Pane, nech nám nechýba neúnavnosť pri hľadaní Dobra, ktorým si Ty sám. Uč nás robiť dobro a zavrhnúť zlo!

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

5. zastavenie – Peter zapiera Ježiša

Kým Ježiš stál pred veľradou, Peter sedel vonku na nádvorí. Prišla k nemu jedna slúžka a povedala: „Aj ty si bol s Ježišom Galilejským!“ Ale on zaprel pred všetkými: „Neviem, o čom hovoríš.“ Keď vyšiel k bráne, uvidela ho iná a povedala tým, čo tam boli: „Tento bol s Ježišom Nazaretským!“ On znova zaprel s prísahou: „Nepoznám toho človeka!“ O chvíľu prišli tí, čo tam stáli, a povedali Petrovi: „Veru aj ty si jeden z nich! Veď aj tvoje nárečie ťa prezrádza!“ Vtedy sa začal zaklínať a zaprisahávať: „Nepoznám toho človeka!“ V tom zaspieval kohút. Tu sa Peter rozpamätal na Ježišovo slovo: „Skôr ako kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš.“ Vyšiel von a horko zaplakal.“ (Mt 26, 69-75)

„Aj ty si bol s Ježišom Galilejským!... Aj tento bol s Ježišom Nazaretským!... Veru, aj ty si jeden z nich! Veď aj tvoje nárečie ťa prezrádza.“

Tri výzvy svedčiť o Ježišovi. Namiesto troch svedectiev, zazneli iba tri bojzlivé zapretia: „Neviem, o čom hovoríš. Nepoznám toho človeka.“ A znovu to isté aj s prísahou.

Ako dobre by nám padli takéto usvedčenia, kdesi pred nebeskou bránou, keby tam niekto o nás povedal: „Aj tento bol s Ježišom Nazaretským!“

Oveľa ťažšie je prijať toto označenie na zemi. Mnohí z nás sa akoby báli patriť Kristovi a Cirkvi pred svetom. Dokonca o tom neradi hovoria, aby sa nepreznali rečou tak, ako Peter.

Príde raz chvíľa, keď každý z nás vo svojom svedomí začuje spev kohúta a vtedy precitne. Bude to chvíľa ľútosti, ale aj milosti, v ktorej pochopíme, ako sme ho sklamali a seba oklamali.

Ale zastavme sa ešte raz pri treťom usvedčení Petra: „Veď aj tvoja reč, či nárečie ťa prezrádza.“ Čo prezrádzajú o nás naše reči? Ku komu by nás zaradili podľa našich slov, názorov či postojov? Pane, daj nám silu byť s tebou na zemi, aby sme raz mohli byť pri tebe v nebi.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

6. zastavenie – Ježiš pred Pilátom

Zavčas rána odviekli Ježiša do vládnej budovy. Sami však do nej nevošli, aby sa nepoškvrnili a aby mohli byť veľkonočného baránka. Pilát teda vyšiel von k nim a opýtal sa: „Akú žalobu vznášate proti tomuto človeku?“ Odpovedali mu: „Keby nebol zločincom, nevydávali by sme ti ho.“ Pilát im odpovedal: „Vezmite si ho vy a súdte podľa svojho zákona!“ Židia mu na to: „My nemáme právo nikoho usmrtiť,“ aby sa splnilo Ježišovo slovo, ktorým naznačil, akou smrťou má zomrieť. Pilát teda vošiel do vládnej budovy a predvolal si Ježiša. (por. Jn 18, 28-33)

Skôr, ako začal tento ponižujúci proces, najskôr sa vzájomne pourážali žalobcovia a prokurátor. Židia dali Pilátovi najavo, že on, aj celý jeho dom je pre nich nečistý a vstúpiť doň, by znamenalo pokaziť si blížiac sa sviatky. Ale aj Pilát ich ponižil svojou aroganciou a zbytočným predlžovaním celého procesu, čo v žalobcoch vyvolávalo zlosť a pobúrenie. Namiesto ukrižovania obvineného, ponúkal im jeho život, namiesto smrti, iba zbičovanie. Chcel v nich vzbudiť trochu ľudskosti a ukázal im zbičovaného človeka, ale tým ich ešte viac popudil. Ich oči túžili vidieť iba smrť, nie rany, ich uši chceli počuť: „Hoden je smrti!“ a nie „Hľa, človek!“

Ťažko je dohodnúť sa tam, kde niet vôle dohodnúť sa. Ešte ťažšie je to tam, kde niet lásky. Zlo a nenávisť sú veľkí spojenci. Dokážu rozhybať mnohých, presvedčiť masy a všetko zničiť. Ale oveľa silnejšie sú láska a odpustenie. Tým dvom bude patriť záverečná tohto sveta aj života.

Pane, nech sú naše uši, oči, jazyk aj srdce milosrdné tak, ako si bol milosrdný ty, až po smrť na kríži.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

7. zastavenie – Ježiša bičujú a trním korunujú

Na to vzal Pilát Ježiša a dal ho zbičovať. Vojaci uplietli z trnia korunu a položili Ježišovi na hlavu, obliekli ho do purpurového plášt'a, prichádzali k nemu a hovorili: „Nech žije kráľ Židov!“ A bili ho po tvári. Potom Pilát znova vyšiel a povedal im: „Pozrite, vediev vám ho von, aby ste spoznali, že na ňom nenachádzam nijakú vinu.“ Tu vyšiel Ježiš s trňovou korunou a v purpurovom plášti. Pilát im povedal: „Hľa, človek!“ Len čo ho veľkňazi a ich sluhovia zazreli, kričali: „Ukrižuj ho! Ukrižuj!“ (Jn 19, 1-6)

K vykúpeniu sveta stačili aj tieto kvapky krvi. Dokonca úplne by stačila jediná kvapka jeho krvi. Biče vojakov však otvárali nové krvavé pramene, ale ani jeden z nich nepresvedčil žalobcov. Súcit nevyvolali ani trne nemilosrdne vbité do jeho hlavy. Zdá sa, že človeka len tak hocičo nepresvedčí o láske druhého. Chce skutočný dôkaz – život. Chce na vlastné uši počuť, či tá Láska na kríži nebude preklínať celý svet, či nebude zlorečiť tak, ako aj mnohí pred ním. Zbytočne Pilát ukazoval na človeka, pre nich nebol človekom, ale vyvrhel'om, ktorý nemá patriť živým, ale iba mŕtvym.

Zbičovaný a trním potupený Boh!

Odpusť, že pri tomto zastavení krížovej cesty sa človek nedokázal zastaviť v úderoch a v potupovaní. Odpusť, že to stále robí aj dnes!

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

8. zastavenie – Ježiš je odsúdený na smrť

Keď Pilát videl, že už nič nepomôže, ba že pobúrenie ešte silnie, vzal vodu, umyl si ruky pred zástupom a vyhlásil: „Ja nemám vinu na tejto krvi. To je vaša vec!“ A všetok ľud odpovedal: „Jeho krv na nás a na naše deti!“ Vtedy im prepustil Barabáša a Ježiša vydal, aby ho ukrižovali. (por. Mt 27, 24-26)

Po všetkých peripetiách nakoniec sa dosiahlo, čo bolo v úmysle dosiahnuť. Všetky prekážky k poprave boli odstránené. Aj keď samotný sudca dal najavo, že s vlastným rozsudkom nesúhlasí, žiadne ďalšie odvolávanie sa nekonalo. Je to vec žalobcov, a podľa ich slov – aj ich krv.

Zostáva ešte pár hodín potupného lúčenia sa v uličkách Jeruzalema. Takto sa zem lúčila so Synom človeka. Takého ho chcela vrátiť naspäť jeho Otcovi a nášmu Otcovi, jeho Bohu a nášmu Bohu. Začínajú mu odmeriavať jeho poslednú cestu, cestu všetkých ciest – cestu krížovú.

Pane, chceme kráčať za tebou vo svojom srdci, aby sme raz vládali ísť za tebou aj vo svojom živote.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

9. zastavenie – Pomoc Šimona z Cyrény

Počas cesty prinútili istého Šimona z Cyrény, otca Alexandra a Rúfa, ktorý práve prichádzal z poľa, aby mu pomáhal niesť kríž. Viedli ho na miesto Golgota, čo v preklade znamená Miesto lebky. (por. Mk 15, 21-22)

Iba jeden verš evanjelia venoval evanjelista Marek mužovi, ktorého skutok bol výnimočne veľký a citlivý. Nič viac sa o tomto otcovi dvoch synov nepíše. Dobré správy aj dnes bývajú strohé. Nezaberajú veľký priestor a vôbec nie sú prvými správami. Prvými a rozsiahlymi správami sú väčšinou zlé správy.

Skutočné dobro však nestojí o prvé miesto, nečaká na kamery, mikrofóny a fotoaparáty, ale je tam, kde je najviac potrebné, bez ohľadu na to, či si ho niekto všimne.

Šimon z Cyrény prešiel s Ježišom kus jeho cesty a na vlastnom tele skúsil jeho kríž. Ktovie, čo všetko prežíval o pár dní, keď sa aj on dozvedel, že ten, ktorému pomáhal ísť na smrť, žije! Že vstal z mŕtvych a zjavuje sa živým, dokonca že s Ním jedli za jedným stolom, iní s Ním kráčali 11 kilometrov z Jeruzalema do Emauz, ba dokonca ho videlo viac ako 500 ľudí naraz.

Videl ho aj Šimon z Cyrény? Kto vie?! Ale teraz už určite vie, s kým v ten deň spoločne kráčal na Golgotu.

Pane, kiez nepozerať na tváre, ktorým pomáhame, ani na čas, v ktorom pomáhame, pretože každá tvár je tvojou tvárou a každý čas, je tvojím časom.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

10. zastavenie – Ježiša pribíjajú na kríž

Keď vyšli na Golgotu, pribili ho na kríž a jeho šaty si rozdelili; žrebom určili, kto čo dostane. Keď ho ukrižovali bolo deväť hodín. (por. Mk 15, 24-25)

Spolu s ním ukrižovali aj iných dvoch, z jednej i z druhej strany a Ježiša uprostred. Pilát napísal aj nápis a dal ho zavesiť na kríž. Bolo tam napísané: Ježiš Nazaretský, kráľ Židov. Tento nápis čítalo mnoho Židov, lebo miesto, kde Ježiša ukrižovali, bolo blízko mesta. Bol napísaný po hebrejský, po latinský a po grécky. (por. Jn 19, 18-20)

Deviata hodina dňa. Hodina, ktorá tromi klincami spojila Krista s krížom. Chvíľa, od ktorej sa zdĺhavo začalo odpočítavať posledných šesť hodín života na zemi.

Aby nebolo ani najmenšej pochybnosti o tom, čo sa práve odohrávalo pred očami mnohých, dovolil si Pilát v troch úradných rečiach napísať dôvod celej tejto tragédie. Ale málokto pochopil, o čo v skutočnosti išlo pri tomto zomieraní. Málokto pochopil, že je svedkom jedinečného zápasu Boha o dušu každého človeka. Mnohí videli iba tri smrteľné zápasy troch mužov, z ktorých každý zomieral inak: ten uprostred odovzdane, ten ďalší kajúco a posledný rúhajúco.

Poučná lekcia pre všetkých, ktorí sa blížieme k hodine nášho pribíjania na kríž a kedy sa aj naše trpiace telá stanú nehybnými. Tak, ako na Ježiša, aj na nás sa budú iba bezmocne pozerieť, ako v tej chvíli končíme: s odovzdanosťou Bohu, s odprosením, alebo rúhaním?

Pane, daj nám silu k posledným trom klincom nášho života.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

11. zastavenie – Ukrižovaný Ježiš

Keď vojaci Ježiša ukrižovali, vzali jeho vrchné rúcho a rozdelili ho na štyri časti, každému vojakovi jednu. Vzali aj jeho spodný odev, ktorý však bol nezošívajú, ale odhora nadol vcelku utkaný. (por. Jn 19,23) Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleofášová a Mária Magdaléna. Keď Ježiš zbadal matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ a od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. (Jn 19, 25-27)

Zobrať aj posledné šaty odsúdenému a nič nenechať jeho matke, – to si žiadalo riadnu otupenosť srdca. Ktovie, čo títo štyria vojaci s rozdelenými kúskami odevu urobili?! Človek bez hanby dokáže zobrať všetko. Aspoň si tak myslí. Ale Ježiš vedel, že jedno mu nezobral – jeho matku. Preto sa rozhodol

pokračovať v rozdávaní sám. Z posledných síl pozeral na utrápenú ženu a bezmocného Jána a rozhodol sa dať ju učeníkovi a učeníka matke.

Zdalo by sa, že už rozdal všetko. A predsa ešte jedno dôležité odovzdanie ho čakalo – odovzdať svojho ducha Otcovi. Na kríži zostalo iba mŕtve telo. Všetko rozdal, nič si nenechal pre seba.

Pane, táto lekcia o zriekaní sa a odovzdávaní, je náročnou lekciou kríža. Kto sa ti chce podobať a nasledovať ťa, už teraz sa musí učiť dávať a rozdávať, aby raz dokázal odovzdať všetko. Nech nám pohľad na Teba pripomína túto nutnosť.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

12. zastavenie – Zomierajúci Ježiš

Bolo už okolo dvanástej hodiny a nastala po celej zemi tma až do tretej hodiny popoludní. Slnko sa zatmelilo a chrámová opona sa napoly roztrhla. Tu zvolal Ježiš silným hlasom: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha!“ Keď to povedal, dokončil. Keď stotník videl, čo sa stalo, oslavoval Boha a hovoril: „Naozaj, tento človek bol spravodlivý.“ A celé zástupy, ktoré sa zbehli na toto divadlo a videli, čo sa stalo, bili sa do prs a vracali sa domov. Všetci jeho známi však stáli obďaleč. A ženy, ktoré ho nasledovali z Galiley, na to pozerali. (por. Lk 23, 44-49)

Boli to posledné slová Ukrižovaného z kríža, ako aj ľudské slová vojaka stojaceho pod krížom. Mnohí dnes stojaci pred krížom, akoby už nič nepočuli, iba nepríjemné ticho. Zostal ešte nejaký hlas pre nás? Veríme stotníkovi, že pred nami visí „Spravodlivý,“ a že je naozaj Božím Synom? Alebo je to stále pekné divadlo pre uši a oči, ktorému sa len ťažko dá niečo uveriť.

Ani dnes nedokážu všetci stáť pri Ukrižovanom a stoja radšej obďaleč, aby nemuseli počúvať ticho Krista a slová svojho srdca. Obidvoje si totiž žiada veľa pokory.

Preto teraz je chvíľa obrátiť sa k stotníkovi a poprosiť ho, aby nás učil znovu vyznávať pravdu o Kristovi: „Toto bol naozaj Boží Syn!“

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

13. zastavenie – Ježiš zložený z kríža

Keď sa zvečerilo, prišiel Jozef z Arimatie, s odvahou predstúpil pred Piláta a vyžiadal si Ježišovo telo. Pilát bol prekvapený, že Ježiš už zomrel. Predvolal si stotníka a spýtal sa, či už dávno zomrel. Keď mu to potvrdil, daroval Jozefovi mŕtve telo. (por. Mk 15, 42-45)

Prišiel aj Nikodém a priniesol asi sto libier myrhy zmiešanej s aloou. Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho s voňavými masťami do plachiet, ako je u Židov zvykom pochovávať.“ (por. Jn 19, 39-40)

Doteraz skrytý obdiv dvoch tajných učeníkov sa zmenil na odvážny skutok milosrdenstva. Ten prvý sa postavil pred Piláta a dostal do daru Ježišovo telo. Kúpil jemné plátno a venoval mu svoj hrob vytesaný do skaly. Druhý, ktorého Ježiš nazval učiteľom Izraela, doniesol sto libier vzácnej myrhy s aloou. Zdá sa, akoby sa obidvaja boli dohodli. Je to zvláštne, ale po ukrižovaní Ježiša, v týchto tajných učeníkoch zomrel strach a ožila odvaha. Kým u Jedenástich sa stalo niečo iné: zomrela odvaha a ožil strach. Ukrižovaný Ježiš skutočne preverí v nás všetky slová, sľuby aj skutky. Je ohňom, ktorý čistí zlato a spáli všetko, čo v nás nie je pravé.

Ježišu, aj my sme ťa dostali do daru, nie mŕtveho, ale živého. Kiežby sme ťa nikdy nestratili, ale dokázali aj iných obdarovať Tebou samým.

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami!

14. zastavenie – Prázdny hrob

Na úsvite prvého dňa po sobote, hneď po východe slnka prišli k hrobu ženy. Ako vošli do hrobu, napravo videli sedieť mládenca oblečeného do bieleho rúcha. Zľakli sa. No on im povedal: „Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Niet ho tu – bol vzkriesený. Hľa, miesto, kde ho položili.“ (por. Mk 16, 2.5-6)

Niektorí už tušili, že tento prvý deň po sobote spôsobí veľa rozruchu a problémov, ale ešte viac radosti. Chceli za každú cenu ustrážiť svoj plán s Ukrižovaným, chceli ustrážiť noc pred ránom, smrť pred životom, Ježiša pred ľuďmi. Nepodarilo sa!

Už od úsvitu bol tento prvý deň po sobote nabitý životom, takže každý, kto tomu uveril, mal v sebe Život. A predsa mnohí aj dnes zostávajú stáť pred hrobom ako skamenení, pretože počítajú iba so smrťou, nie so vzkriesením. Bránia sa tomu tajomnému hlasu od hrobu, ktorý sa ich vyčítavo pýta, prečo hľádajú mŕtveho medzi živými. Keď sa vo svojej mysli pozeráme na prázdny Kristov hrob a veríme, že nielen

zomrel, bol pochovaný, ale aj vstal z mŕtvych, prechádzame s Ním zo smrti do života a preto teraz na tomto mieste chceme zvolať k Ježišovi zvolať trochu inak:

Vzkriesený Ježišu, zmiluj sa nad nami!

Záver

Štrnásťkrát sme sa zastavili na tejto ceste kríža a prosili Pána o silu zostať mu verní vo všetkom, až po smrť na kríži.

Všetky naše vyslovené, aj nevyslovené prosby vložme do rúk Krista, pretože tie jeho, aj keď sú ukrižované, sú silnejšie, než ktorékoľvek naše ruky.

Nech nás teda žehná Pán, nech nás chráni od zlého a nech nás privedie do života večného. Amen.

Na úmysel sv. Otca Františka a prosme o požehnanie pre jeho pastiersku službu a život:

Otče náš, Zdravas Mária, ... Sláva Otcu, ...

Pane Ježišu Kriste, ty si vyvolil svojho služobníka, nášho pápeža M., aby ťa viditeľne zastupoval medzi nami v tvojej Cirkvi. Prosíme ťa o tvoje požehnanie pre jeho život a službu, ktorú neúnavne vykonáva aj v tomto čase. Dopraj mu sily a zdravia, aby bol našim vytrvalým obhajcom pred týmto svetom, prinášal ustavičnú obeť na oltári, múdro bránil náuku Cirkvi a tento poklad zachoval neporušený aj pre budúce generácie. Lebo iba ty si Pán, ktorý žije a kraluje na veky vekov. Amen.

Zasvätenie sa Duchu Svätému:

Pôst je životný krok, pri ktorom sa vzd'ľujeme veciam, aby sme sa priblížili k sebe a iným.

/Jozef Husovský/

Všetkým prajem požehnaný čas pôstu!